

BİRİNCİ BÖLÜM

Son Derece Normal Bir Aile

Az sonra okuyacağınız hikâye, Barnaby Brocket'in hikâyesi ama Barnaby'yi anlayabilmeniz için önce onun anne babasını tanımalısınız. Bu ikili, kendilerinden farklı olan insanlardan öylesine korkuyorlardı ki, tüm sevdikleri için dehşet verici sonuçlar doğuracak korkunç bir şey yaptılar.

Barnaby'nin babasıyla başlayalım. Alistair adındaki bu adam, kendisini tamamen normal biri olarak görüyordu. Normal bir evde, normal bir yaşam sürüyor; normal şekilde normal şeyler yaptığı normal bir mahallede oturuyordu. Tıpkı iki çocuğu gibi eşi de normal biriydi.

Alistair'in sıra dışı ya da toplum içinde kendisini göstermeye çalışan insanlara hiç tahammülü yoktu. Metroda yolculuk yaparken yanı başında yüksek sesle konuşan gençler gördüğünde, bir sonraki durağa kadar bekler,

kapılar açıldığında dışarı fırlayıp başka bir vagona geçirdi. Restoranda yemek yerken -zorlu menüleri ve yemekleriyle insanın kafasını karıştıran o yeni ve havalı restoranlardan birinde değil, normal bir restoranda tabii ki- bir anda garsonların, ilgi meraklısı bir müşteriye doğum günü şarkısı söylemesi akşamını zehir ederdi.

Dünyanın en muhteşem yeri olan Avustralya'nın Sidney şehrinde Didikle & Dağıt adlı bir firmada hukuk müşaviri olarak çalışıyordu; "vasiyetler ve son arzu mektupları" gibi oldukça tatsız ama ona cuk oturan bir alanda uzmanlaşmıştı. Ne de olsa vasiyet hazırlamak son derece normal bir işti. Tuhaf bir tarafı yoktu. Müşteriler onun ofisine geldiklerinde çoğu zaman kendilerini biraz tedirgin hissederlerdi çünkü vasiyet hazırlamak zor ve stresli bir iş olabiliyordu.

"Lütfen endişelenmeyin," derdi Alistair müşterilerine böyle zamanlarda. "Ölmek son derece normal bir şey. Hepimiz günün birinde bunu yapmak durumundayız. Sonsuza dek yaşasaydık ne kötü olurdu düşünsenize! Dünya bu aşırı yüke dayanamayıp çökerdi."

Alistair'in gezegenimizin iyiliğini pek taktığı söylene- mezdi aslında. Ona göre bu tür endişeler hippilere ve işi gücü olmayanlara göreydi.

Bazı insanların, özellikle de Uzakdoğu'da yaşayanların inandığı bir düşünceye göre her birimiz -buna siz de

dâhilsiniz- uçsuz bucaksız ve karmaşık bir evrende doğumdan önce ayrılmış bir çiftin yarısıyız ve hayatımızı bizi yeniden bütün hissettirecek diğer yarımızı aramakla geçiriyoruz. O gün gelip çatana dek de kendimizi biraz huzursuz hissediyoruz. Bazen bu bütünlük, ilk bakışta bizden tamamen farklı birini bulduğumuzda gerçekleşiyor. Mesela güzel sanatlar ve şiir hayranı bir erkek, boş zamanlarını makine yağına bulanarak geçiren bir kadına âşık olabiliyor. Sağlıklı yemekler yemekten ve doğa sporlarından hoşlanan bir kadın, bu tür sporları televizyon karşısında, bir elinde bira diğerinde sandviçle izlemekten zevk alan bir erkekten hoşlanabiliyor. Bu aslında son derece normal bir şey olsa da Alistair Brocket, kendisi kadar normal olmayan biriyle yaşamını paylaşmasının, hiçbir şekilde mümkün olmadığını ta en başından beri biliyordu.

Bu da bizi Barnaby'nin annesi Eleanor konusuna getiriyor.

Eleanor Bullingham, Beacon Hill bölgesinde, Sidney'in kuzey tarafındaki kumsallara bakan küçük bir evde büyümüştü. Anne babasının her zaman göz bebeği olmuştu çünkü mahallenin en uslu kızı olduğu konusunda herkes hemfikirdi. Görünürde hiç araba olmamasına rağmen, yeşil ışığın yandığını görmeden karşıdan karşıya hayatta geçmezdi. Otobüste bir sürü boş yer olsa da, bir yaşlı gördüğünde hemen kalkıp yer verirdi. Öylesine edepli

bir kızdı ki Eleanor, büyükannesi Elspeth vefat edip ona, üzerinde adının ve soyadının baş harfleri olan E ve B'nin işlenmiş olduğu yüz tane değerli mendil bırakınca, bu mirasın boşa gitmemesi için bir gün, soyadı B ile başlayan biri ile evlenmeyi kafasına koymuştu.

Tıpkı Alistair gibi o da hukuk müşaviri olmuş, emlak konusunda uzmanlaşmıştı. Soranlara bu mesleği ürkünç derecede ilginç bulduğunu söylüyordu.

Gelecekte eşi olacak adamdan bir yıl sonra o da Dikle & Dağıt firmasında işe başlamış; ilk başlarda ofiste etrafına bakındığında, iş arkadaşlarının zaman zaman profesyonellikten uzaklaştıklarını görüp hayal kırıklığına uğramıştı.

İçlerinden çok azı çalışma masalarını düzenli tutuyordu. Neredeyse herkesin masa üstü, aile bireylerinin, evcil hayvanlarının ya da daha da kötüsü ünlü yıldızların fotoğraflarıyla doluydu. Erkekler telefonla konuştukları sırada plastik kahve bardaklarını parçalara ayırdıkları için bu pisliği, daha sonra başkaları temizlemek zorunda kalıyordu. Kadınlar ise bütün gün atıştırmaktan başka bir şey yapmıyor, birkaç saatte bir beliren ve parlak renkli kâğıtlara sarılı şeker ve çikolatalarla dolu küçük servis arabasından abur cubur alıp duruyorlardı. Evet, günümüz standartlarına göre bunlar normal sayılan hareketlerdi belki; ama normal sayılabilecek bir normallik değildi bu.

Yeni firmasındaki ikinci haftasının ilk gününde, kendisini merdivenlerden iki kat yukarı çıkarken buldu Eleanor. Başka bir bölüme gitmesi ve çok ama çok önemli bir belgeyi, çalışma arkadaşlarından birine, bir an bile gecikmeden iletmesi gerekiyordu; geç kaldığı takdirde dünya durabilir, yeryüzünde yaşam son bulabilirdi. Kahvaltıda yediklerini çıkarmamak için içerideki düzensizlik ve pislığe bakmamaya gayret ederek ofiste ilerledi. Fakat o sırada gözüne ilişen bir şey, daha doğrusu bir kişi, bu hiç beklenmedik anda kalbinin küt küt atmaya başlama-sına yol açtı.

Köşe masalardan birinde, önünde renk skalasına göre özenle ayrılmış deste deste kâğıtlar duran, oldukça alımlı bir adam oturuyordu. İnce çizgili bir takım elbise giymiş, saçlarını özenle ortadan ikiye ayırmıştı bu adam. Etrafında çalışan barbarların aksine, masasını temiz ve düzenli tutmuş, kurşun ve tükenmez kalemlerini basit bir kutuda toplamış, üzerinde çalıştığı belgeleri önüne düzgün bir şekilde yaymıştı. Görünürde ne aile bireylerine ait o “sevimli” fotoğraflardan ne de herhangi bir ünlü fotoğrafı vardı.

En yakınındaki masada bir kız, elindeki muzlu keki ağzına tıkmakla meşguldü; kekin kırıntıları masadaki bilgisayar klavyesinin üstüne dökülüyor, tuşlar arasından sonsuza dek kayboluyordu. Eleanor kıza yaklaşır, “Şu genç adamın adı ne?” diye sordu. “Şu köşede oturan.”

“Alistair’den mi bahsediyorsun?” diye sordu kız, geride herhangi bir parça bırakmadığından emin olmak için kekin ambalajını yalayarak. “Dünyanın en sıkıcı adamından?”

“Soyadı ne?” diye sordu Eleanor umutla.

“Brocket. Korkunç, değil mi?”

“Mükemmel,” diye yanıt verdi Eleanor.

Ve böylece evlendiler. Normal olan da buydu zaten. Birlikte üç defa tiyatroya, iki defa dondurmacıya, bir kere de dansa gitmişlerdi. Dansta insanlar rock and roll denen o nahoş müzikte çok hızlı dans ettikleri için pek de iyi vakit geçirememişlerdi. Bir kere de lunaparka gitmişler; gün boyu fotoğraf çekip tatlı tatlı sohbet etmişlerdi. Sonra akşamüstü güneşi palyaçonun kocaman yüzüne vurmaya başlamış, görünüşünü her zamankinden daha korkunç hâle getirmişti.

Şimdi kuzey kıyısında, normal bir evde yaşayan Alistair ve Elenor’un bu mutlu günlerinden tam bir sene sonra ilk çocukları Henry dünyaya geldi. Bir pazartesi sabahı saat tam dokuzda doğmuştu ve tam üç kilo ağırlığındaydı. Kısa ve hafif bir doğum sancısının ardından, onu doğurtan doktora gülümseyerek çıkmıştı ortaya. Soytarlılıklarıyla her akşam televizyon ekranlarını kirleten bazı görgüsüz annelerin aksine Eleanor, doğum sırasında ne ağlamış ne de bağırılmıştı; Henry’nin doğumu son derece sakin, düzenli ve kibar bir şekilde geçmiş, hiç kimse alınıp darılmamıştı.

Tıpkı anne babası gibi Henry de çok terbiyeli ve düzgün biriydi; biberonunu sadece ona uzatıldığında alıyor, yemeğini bitiriyor, ne zaman altını pisletse dehşete kapılıyordu. Normal hızda büyümüş, iki yaşına geldiğinde konuşmaya, bir sene sonra da harfleri tanımaya başlamıştı. Dört yaşına vardığında anaokulu öğretmeni, Alistair ve Eleanor'a oğulları hakkında anlatacak iyi ya da kötü bir şey bulamadığını, Henry'nin her açıdan normal bir çocuk olduğunu söylemişti. Bunun üzerine eve dönerlerken anne babası onu her zamanki gibi vanilyalı dondurma ile ödüllendirmişlerdi.

İkinci çocukları Melanie, üç yıl sonra bir salı günü doğmuş, tıpkı abisi gibi o da hemşirelere ve öğretmenlere zorluk çıkarmamıştı. Dört yaşına geldiğinde, anne babasının yine bir bebek beklediği sırada, vaktinin çoğunu kitap okuyarak ya da odasında bebekleriyle oynayarak geçiriyor, onu mahallelerinde yaşayan diğer çocuklardan farklı kılacak herhangi bir şey yapmıyordu.

Gerçekten de hiç şüphe yoktu: Brocket ailesi Avustralya'nın tamamının olmasa da, Yeni Güney Galler bölgesinin en normal ailesi olmalıydı.

Sonra üçüncü çocukları doğdu.

Barnaby Brocket bir cuma gecesi, saatler gece yarısını gösterirken geldi dünyaya. Bu şimdiden kötü bir başlangıç anlamına geliyordu çünkü Eleanor, doktoru ve hemşireleri uykularından ettiği için tedirgindi.

“Bu konuda sizden özür dilerim,” dedi kan ter içinde; bu oldukça utanç verici bir durumdu; çünkü Henry ve Melanie’nin doğumları sırasında hiç terlememiş, sönmek üzere olan kırk vatlık bir ampul gibi hafifçe parlamıştı sadece.

“Rahat olun Bayan Brocket,” dedi doktor Snow. “Bebekler canları istediğinde ortaya çıkıyorlar. Bu gerçeği değiştirmek bizim elimizde değil.” “Yine de bence çok ayıp,” diyen Eleanor, Barnaby’nin dışarı çıkma vaktinin geldiğine karar vermesiyle birlikte canhıraş bir çığlık attı. Sonra da ıkınmaktan yanakları kıpkırmızı olmuş bir hâlde, “Aman yarabbi,” diye inledi.

“Gerçekten de endişelenecek bir durum yok,” diyen doktor, az sonra gelecek kaygan bebeği yakalayabilmek amacıyla pozisyon aldı. Bir ragbi oyuncusunu andırıyor değildi bu duruşuyla; bir ayağını geriye uzatmış, diğerini sağlam bir şekilde öne doğru basmış, topun kendisine atılmasını bekler gibi ellerini iki yana açmıştı.

Eleanor bir çığlık daha atıp arkasına yaslandı ve afallamış bir hâlde nefesini tuttu. Karnında inanılmaz bir basınç oluştuğunu hissediyor, buna daha ne kadar dayanabileceğini kestiremiyordu.

“Ikının Bayan Brocket!” dedi doktor Snow. Eleanor üçüncü defa çığlık atarak elinden geldiğince kuvvetli bir şekilde ıkınırken hemşire de onun alınına soğuk bir bez yerleştirdi. Fakat bu hareket, Eleanor’u rahatlatacağı